

Nem kell ehhez hülyének lenni!

Telefon hétfőn délután: – Csepin Vilmosné vagyok. Petiek most jönnek hazafelé, az éjszakát valószínűleg Nagyvázszyban töltik.

A hírt némi értetlenkedéssel fogadtam: – Hazafelé jönnek? De honnan, hogyan?

Csepinné: – Hát a csacsikkal. Spanyolországból.

Ha valaki nem emlékezne, a várpalotai *Csepin Péter*, felesége, *Szilvia* és egy közös barátjuk, *Márk*, tavaly február 12-én elindultak Várpalotáról három számmal (*Muki*, *Kinga*, *Dzsoki*) és egy házilag gyártott szekérral, hogy Spanyolországban át Afrikába jussanak, körbejárják a Földözi-tengert, s végül keletről közelítve térjenek haza. Vállalkozásukról lapunk is hírt adott, az útról küldött leveleiket a *Szia Magazin* közölte.

Sajnos, nem minden úgy sikerült, ahogyan eltervezték. Márk rövid idő alatt feladta, *Szilvi* és *Peti* kettesben (pontosabban *Dzsokival* és *Kingával* négyesben, mert *Mukit* a *Pireneusokban* elvesztették) érkezett meg Spanyolországba '94 augusztusának közepén. Körülnézni átuccantak Marokkóba is, de akkor már tudták, eredeti elképzelésüket nem tudják végigvinni. Kicsit pihenni akartak, s indulni hazafelé. Közben *Szilvi* megbetegedett, a spanyol orvos rosszat sejtve azt ajánlotta, minél előbb nézesse meg magát itthon. Novemberben repülőre ültek, kedvenc állataikat spanyol barátaiknál hagyták. Várpalotán kiderült, *Szilvinek* vasgátló van. Azonnal megműtötték, de már nem tudtak rajta segíteni. Idén áprilisban temették.

Petiről nem sokkal később azt hallottam, külföldre utazott. Kapcsolatunk megszakadt, úgy gondoltam, világáig ment, hogy enyhüljön valamit a fájdalom. Csak most tudtam meg, hogy június 1-jén visszament Barcelonába, ahová egy hónap múlva az unokatestvére, *Csepin József* követte. Július 6-án fordították a szamarak orrát Várpalota felé.

Kedden reggel lázas telefonálásba kezdünk. Kiderült, a fiúk nem Vázsonyban, hanem Kádártán éjszakáztak. Elképzelni is szörnyű, milyen útjuk lehetett Diszeltől Kádártáig a hétfői hófúvásban, de megcsinálták. Kocsiba ültünk, indulunk a megadott címre, ám a házat és a pajtát már üresen találtuk. Nemrég még itt voltak – mondta a szomszéd, s mutatta, merre menjünk, ha utol akarjuk érni őket. Zötyögős úton, alatto-

mosan befagyott kátyúk között szalomoztunk, míg a behavazott szántóföld közepén egyszer csak megpillantottuk a két szamaragoló alakot.

– Délutánra Palotán leszünk, ott majd kényelmesebb körülmények között beszélgethetünk – javasolta *Peti*.

Este a *Birka* csárdában többen ültük körül az asztalt. *Peti* szülei, *Jócsi* barátja, néhány barát, köztük *Didier Civallo*, egy 21 éves francia fiú. Őt az út során ismerték meg, kerékpáros európai útra edzett éppen, amikor összefutottak. Erdészeti technikumot végzett, és azt mondja, nem akar irodákban porosodni. A fák között érzi jól magát, szeretné minél több erdőjét bejárni a világnak. Eleinte úgy gondolta, erre való a bicikli, de azóta, hogy *Petivel*, *Józsival*, *Kingával* és *Dzsokival* találkozott, megváltozott a véleménye. Azt tervezik, hogy '99-ben világ körüli útra indulnak csacsiháton.

– *Ugye tudjátok, hogy sokan nem tartanak normálisnak benéteket?* – kérdeztem tőlük, mire *Jócsi* így válaszolt:

– *Pedig hidd el, nem kell ehhez hülyének lenni. Amikor elhatároztam, hogy *Peti* után megyek és befejezem vele a *Szilvi* víával megkezdett utat, felírtuk egy papírra, mi a jó és mi a rossz ebben a vállalkozásban. A pozitívumok közé olyasmiket soroltunk, mint: megismerni az embereket, benne lenni a tájban, belekóstolni a nyelvekbe, átélni egy fantasztikus kalandot. Ezekkel szemben csak a kényel-*

Az indulás: 1994. február 12.

Fotó: Korbély

metlenség állt és az, hogy hónapokig távol vagyunk azoktól, akiket szeretünk. Te hogyan döntöttél volna?

– *Azt még senki nem mondta nektek, hogy dologtalanok vagytok, léhűtő naplopók, munkakerülő szélhámosok?*

– *Ha mondják is, csöppet sem érdekel – így *Peti*. – *Fa Nándor* talán naplopó? Vagy *Körösi Csoma Sándor* léhűtő lett volna? Azok, akik így vélekednek, még soha nem próbálták, mennyi munka van az állatokkal, mit jelent háromnaponként száz kilométert megtenni tűző napon vagy hóesésben, nem tudják, hogyan lehet a jég hátán is életben maradni. Én nem hajtok ko-*

csira, videóra, mikrosütőre, nem attól érzem jól magam, ha szombat este egy kényelmes fotelból végignézzem a hónap filmjét.

Azt hiszem, sokan szeretnének hozzám hasonlóan élni, csak nem mernek kilépni a kikapcsolt házipapucsukból.

– *Mit etetek, hol szálltatok meg az állatokkal?*

– *Azokban az országokban, amiket bejártunk, mindenhol találkoztunk barátságos emberekkel. Meghívtak minket az otthonukba, helyet adtak, két-három napi étellel engedtek tovább. Jó sajtónk volt, sokan ránk ismertek az újságokból és gratuláltak a vállalkozásunkhoz. Csak itt, Magyarországon men-*

tek el mellettünk faarccal az emberek, még a köszönésünket is alig-alig fogadták. Elégé elkeserítő érzés.

Telt az idő, odakint újra jégesre fagyott a világ és a sztoriknak nem akart vége szakadni. Helyek, időpontok, személyek keveredtek össze az agyamban, hiába, ennyi élményt sem elmesélni, sem befogadni nem lehet röpké két óra alatt. Egyetlen példaként álljon itt a svájci (bocs, a nevére nem emlékszem) története. Olaszországban történt, hogy a fiúk lódobogásra kapták fel a fejüket. Hátranézve egy furra alakot láttak, műpadlóból készült hatalmas kalapban, lyukas tengerésztrikóban, rövidnadrágban, lábán levágott szárú gumicsizma. Jobb kezével két kutyát, a ballal két lovat vonszolt, a nyakán lógó tarisznyából egy harmadik kutyus nézegetett. Ő volt a svájci, intelligens, művelt figura, aki a szabadságát csavargással töltötte. Hidak alatt éjszakázott, konzerveken élt és jól érezte magát. Összebarátkoztak, együtt folytatták az utat. Ő vitte el *Petit* és *Józsit* ismerőse, *Thor Heyerdahl* tengerparti házába, aki sajnos nem volt otthon, de felesége és a ház többi lakója szívesen adott nekik helyet. Azon az éjszakán *Heyerdahl* pajtájában kukoricakonzerves dobozból itták a pezsgőt, és egy reklámszatyorból kifőtt tésztát eszettek hozzá, amit útközben nyomott a markukba egy ismeretlen asszony.

Fotók, naplőfeljegyzések őrzik a közel húsz hónap minden fontos pillanatát, amikből egyszer könyv is készül talán. Legálábbis *Peti* ezt tervezi.

S. Bonnyai Eszter

Az érkezés: 1995. november 21.

Fotó: Áfrány